

Czwartek, 15 lutego 2007 r.

P6_TA(2007)0050

Zewnętrzne aspekty walki z terroryzmem

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie zewnętrznych aspektów walki z międzynarodowym terroryzmem (2006/2032(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat ustanawiający Konstytucję dla Europy,
- uwzględniając tytuł V art. 6 i 7 Traktatu o UE,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z dnia 10 grudnia 1948 r.,
- uwzględniając Europejską konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisaną w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r.,
- uwzględniając konwencję Rady Europy o zwalczaniu terroryzmu, podpisaną w Strasburgu 27 stycznia 1977 r.,
- uwzględniając trzynaście obecnie obowiązujących instrumentów Narodów Zjednoczonych i cztery instrumenty przyjęte w 2005 r., które jeszcze nie weszły w życie, w zakresie zapobiegania i wykorzenia terroryzmu międzynarodowego, uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa 1368(2001), 1373(2001) i 1267(1999), rezolucję A/RES/60/288 z dnia 8 września 2006 r. Zgromadzenia Ogólnego w sprawie globalnej strategii Narodów Zjednoczonych na rzecz walki z terroryzmem z załączonym do niej planem działań,
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ 1267 (1999) wdrożoną na szczeblu UE jako rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 z 27 maja 2002 r. wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladem, siecią Al-Kaida i talibami⁽¹⁾,
- uwzględniając dokument końcowy Światowego Szczytu ONZ 2005 w sprawie terroryzmu (rezolucja A/RES/60/1 Zgromadzenia Ogólnego),
- uwzględniając sprawozdanie panelu wysokiego szczebla przedłożone Sekretarzowi Generalnemu ONZ dnia 13 listopada 2006 r.,
- uwzględniając klauzulę wzajemnej obrony wyrażoną w art. 5 traktatu waszyngtońskiego, na którą dnia 12 września 2001 r. powołali się członkowie NATO, uznając w ten sposób atak terrorystyczny na World Trade Centre z dnia 11 września 2001 r. za atak na Stany Zjednoczone,
- uwzględniając Europejską Strategię Bezpieczeństwa (ESB) zatytułowaną „Bezpieczna Europa w lepszym świecie”, przyjętą przez Radę Europejską w dniu 12 grudnia 2003 r., a także przyjętą w tym samym dniu strategię Unii Europejskiej przeciwko rozpowszechnianiu broni masowego rażenia,
- uwzględniając sprawozdanie „Doktryna Bezpieczeństwa Ludzkiego dla Europy — Raport Barceloński Grupy Studyjnej w sprawie europejskiego potencjału w dziedzinie obronności” przedłożone Wysokiemu Przedstawicielowi ds. Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa w dniu 15 września 2004 r. (WPZiB),
- uwzględniając wnioski ze szczytu Rady Europejskiej, który odbył się w Brukseli w dniach 25 i 26 marca 2004 r., a w szczególności deklarację Rady Europejskiej z dnia 25 marca 2004 r. w sprawie walki z terroryzmem, zawierającą klauzulę solidarności,

⁽¹⁾ Dz.U. L 139 z 29.5.2002, str. 9. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 14/2007 (Dz.U. L 6 z 11.1.2007, str. 6).

Czwartek, 15 lutego 2007 r.

- uwzględniając plan działań dotyczący walki z terroryzmem przyjęty przez Radę Europejską dnia 21 września 2001 r. oraz zrewidowany plan działań/prac Unii Europejskiej przyjęty przez Radę dnia 15 czerwca 2004 r. poparty przez Radę Europejską, podczas posiedzenia, które odbyło się w dniach 17 i 18 czerwca 2004 r.,
- uwzględniając strategię Unii Europejskiej na rzecz walki z terroryzmem przyjętą przez Radę Europejską w dniach 14 i 15 grudnia 2005 r., a także strategię Unii Europejskiej w zakresie radykalizacji postaw i rekrutacji terrorystów, przyjętą przez Radę Europejską w tym samym dniu;
- uwzględniając wnioski z międzynarodowego szczytu na temat demokracji, terroryzmu i bezpieczeństwa, zorganizowanego w Madrycie w dniach 8-11 marca 2005 r.,
- uwzględniając sprawozdanie Sekretarza Generalnego ONZ z dnia 27 kwietnia 2006 r., zatytułowane „Zjednoczeni przeciwko terroryzmowi: zalecenia dotyczące światowej strategii walki z terroryzmem” (A/60/825),
- uwzględniając raport panelu wysokiego szczebla ONZ ds. zagrożeń, wyzwań i zmian zatytułowane „Bezpieczniejszy świat: nasza wspólna odpowiedzialność”, z dnia 2 grudnia 2004 r. oraz raport Sekretarza Generalnego ONZ na szczyt reform 2005: „W większej wolności: rozwój, bezpieczeństwo i prawa człowieka dla wszystkich”,
- uwzględniając europejsko-śródziemnomorski kodeks postępowania w zakresie walki z terroryzmem, przyjęty na szczycie europejsko-śródziemnomorskim, który odbył się w Barcelonie w dniach 27 i 28 listopada 2005 r.,
- uwzględniając deklaracje UE i USA z dnia 26 czerwca 2004 r. w sprawie walki z terroryzmem, z dnia 20 czerwca 2005 r. w sprawie wzmocnienia wzajemnej współpracy w zakresie nierozprzestrzeniania broni masowego rażenia i walki z terroryzmem oraz deklarację UE i USA z dnia 21 czerwca 2006 r. wydaną na szczycie w Wiedniu, oraz przyjmując do wiadomości z wielkim niepokojem program tajnych więzień CIA, który został potwierdzony przez prezydenta Busha w dniu 6 września 2006 r.,
- uwzględniając plan działań dotyczący ustanowienia wspólnej przestrzeni bezpieczeństwa zewnętrznego między Unią Europejską a Rosją, podpisane dnia 10 maja 2005 r. na XV szczycie UE – Rosja,
- uwzględniając odkryte ostatnio istnienie niezwykle niebezpiecznych organizacji terrorystycznych we Włoszech i Francji,
- uwzględniając wspólną deklarację UE i ASEAN (Stowarzyszenie Narodów Azji Południowo-Wschodniej) w sprawie współpracy w zakresie walki z terroryzmem, podpisaną w dniu 27 stycznia 2003 r. na XIV konferencji ministerialnej UE – ASEAN,
- uwzględniając wspólną deklarację UE i Organizacji Jedności Afrykańskiej (OJA) w sprawie terroryzmu z dnia 11 października 2001 r.,
- uwzględniając rzymski statut Międzynarodowego Trybunału Karnego, przyjęty w dniu 17 lipca 1998 r. przez pełnomocną konferencję dyplomatyczną Organizacji Narodów Zjednoczonych,
- uwzględniając komunikat Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego i Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 29 listopada 2005 r. w sprawie „Prewencji i zwalczania finansowania terroryzmu poprzez pogłębioną koordynację na szczeblu krajowym oraz zwiększenie przejrzystości sektora organizacji nienastawionych na zysk, w tym zalecenie dla państw członkowskich” (COM(2005) 0620) i memorandum Komisji z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie finansowania terroryzmu: nowe wytyczne dla państw członkowskich w sprawie struktur współpracy na poziomie krajowym oraz zagrożenia dla sektora organizacji o celu niezarobkowym (MEMO/05/460),
- uwzględniając swoje zalecenie skierowane do Rady Europejskiej i Rady w sprawie planu działań Unii Europejskiej w zakresie zwalczania terroryzmu, z dnia 7 czerwca 2005 r.⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 45 regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinie Komisji Rozwoju i Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A6-0441/2006),

⁽¹⁾ Dz.U. C 124 E z 25.5.2006, str. 241.

Czwartek, 15 lutego 2007 r.

- A. mając na uwadze, że terroryzm międzynarodowy, w tym również jego ideologia, stanowi obecnie jedno z największych zagrożeń dla bezpieczeństwa, pokoju, stabilności i wartości demokratycznych wspólnoty międzynarodowej, a w szczególności bezpośrednie zagrożenie dla obywateli europejskich, państw członkowskich UE, demokracji i państwa prawa, a zatem dla wartości leżących u podstaw Unii Europejskiej,
- B. mając na uwadze rozproszony charakter terroryzmu, stosujących go organizacji oraz państw i podmiotów niepaństwowych, które mu patronują, finansują go i stosują do własnych celów; mając również na uwadze, że zjawisko to pojawia się w sposób nagły i nieprzewidywalny, co zakłada oczywiste wyczucie okazji (zwłaszcza w przypadku radykalnych grup terrorystycznych proklamujących obronę islamu), oraz że jego zwalczanie wymaga opracowania proaktywnej, a nie tylko reaktywnej polityki unijnej,
- C. mając na uwadze, że Europa, będąca wcześniej przeważnie bazą wsparcia logistycznego, zmieniła się w główny obiekt planowanych ataków,
- D. mając na uwadze, że walka z terroryzmem stanowi priorytet Unii Europejskiej oraz kluczowy element jej działań zewnętrznych, zgodnie z europejską strategią bezpieczeństwa,
- E. mając na uwadze, że dążenie do bezpieczeństwa poza granicami UE powinno kierować się zasadami doktryny bezpieczeństwa ludzkiego, tak jak zostało to określone w 2004 r. w „Raporcie Barcelońskim Grupy Studyjnej w sprawie europejskiego potencjału w dziedzinie obronności”, a zwłaszcza prymatem praw człowieka, imperatywami multilateralizmu, podejściem oddolnym opartym na znajomości sytuacji lokalnej, wymiarem regionalnym oraz ustanowieniem wyraźnej i prawomocnej władzy politycznej,
- F. mając na uwadze, że Unia Europejska dysponuje własną strategią walki z terroryzmem, która powinna wpisywać się w strategię wielostronną i opierać się na bezwarunkowym poszanowaniu praw człowieka oraz zasad państwa prawa, jako że terroryzm to bezpośredni atak właśnie na te prawa i zasady, a jakiegokolwiek działanie niezgodne z nimi stanowi porażkę demokracji,
- G. mając na uwadze, że terroryzm jest zawsze zbrodniczy i nieuzasadniony, w każdych okolicznościach i niezależnie od tego, kto i gdzie się go dopuścił, oraz że w żadnym wypadku nie może być wykorzystywany do osiągnięcia celów politycznych,
- H. mając na uwadze, że ofiary terroryzmu stanowią moralny punkt odniesienia dla naszych społeczeństw i dla demokracji, i że władze publiczne powinny ich wysłuchać i zagwarantować uwzględnienie ich opinii tam, gdzie podejmuje się decyzje dotyczące walki z tymi, którzy uczynili z nich mimowolnych protagonistów,
- I. mając na uwadze, że grupy terrorystyczne w swoich strategiach indoktrynacji i infiltracji wykorzystują skrajne ubóstwo, brak poszanowania praw człowieka i zasad państwa prawa, zbiorową frustrację, brak dostępu do wykształcenia i wykluczenie społeczne,
- J. mając na uwadze, że terroryzm znajduje idealny grunt w społeczeństwach charakteryzujących się znacznym stopniem politycznej, społecznej, gospodarczej, etnicznej, religijnej lub innej dyskryminacji oraz brakiem demokracji i praw człowieka,
- K. mając na uwadze, że skuteczna walka z terroryzmem wymaga szczegółowej znajomości zwalczanej grupy terrorystycznej, jej ideologii oraz kontekstu społecznego, politycznego, gospodarczego i religijnego, w którym powstała i który sprzyja jej członkom i zwolennikom,
- L. mając na uwadze, że należy przyjąć specjalne środki w celu zwalczania poszczególnych organizacji terrorystycznych, zważywszy, że każda z nich ma własne cele, organizację i sposoby działania; należy zwłaszcza przyjąć specjalne środki w celu zwalczania organizacji Al Kaida,
- M. mając na uwadze, że groźba terroryzmu nie ogranicza się do konkretnych stref geograficznych, że organizacje terrorystyczne znajdują się zarówno wewnątrz, jak i poza naszymi granicami i że niejednokrotnie już wykazały zdolność do dokonywania zamachów i aktów przemocy na wszystkich kontynentach i przeciwko kilku państwom jednocześnie,

Czwartek, 15 lutego 2007 r.

- N. mając na uwadze, że zarówno pojedyncze państwa członkowskie, jak i sama Unia Europejska i jej instytucje już stały się lub mogą się stać bezpośrednimi celami międzynarodowego terroryzmu,
- O. mając na uwadze, że dotychczasowe smutne doświadczenia pokazują, iż żadne państwo członkowskie w pojedynkę nie może z powodzeniem stawić czoła zjawisku terroryzmu, że w związku z tym jest sprawą zasadniczą, aby Unia Europejska prowadziła z jednej strony wspólną politykę walki z terroryzmem, wykorzystującą wszystkie narzędzia i środki, jakimi dysponuje państwo prawa i sama Unia Europejska, a z drugiej strony skuteczną i poddaną demokratycznej kontroli współpracę międzynarodową w zakresie walki z terroryzmem międzynarodowym,
- P. mając na uwadze, że do skutecznego zwalczania terroryzmu niezbędne jest wzmocnienie współpracy i koordynacji transatlantyckiej oraz pełne wdrożenie deklaracji UE i USA w sprawie zwalczania terroryzmu z 2004 r., wspólnej deklaracji UE i USA z 2005 r. w sprawie wzmocnienia wzajemnej współpracy w zakresie nierozprzestrzeniania broni masowego rażenia i walki z terroryzmem i wszystkich zapisów deklaracji UE i USA z dnia 21 czerwca 2006 r. wydanej na szczycie w Wiedniu,
- Q. mając na uwadze, że walka z międzynarodowym terroryzmem wymaga silniejszego sprzężenia wewnętrznych i zewnętrznych aspektów bezpieczeństwa, oraz mając na uwadze, że UE musi dążyć do holistycznego, spójnego i międzyfilarowego podejścia do tego wyzwania,
- R. mając na uwadze, że światowy wymiar terroryzmu wymaga także globalnej reakcji, zdolnej stawić czoła temu zjawisku we wszystkich jego aspektach, zarówno odnoszących się do bezpieczeństwa, jak i politycznych, gospodarczych, społecznych i kulturowych,
- S. mając na uwadze, że Unia Europejska opiera się o szereg wartości, wyrażonych np. w kryteriach kopenhaskich, i że wartości te powinny być wspierane na całym świecie jako jedyna droga długofalowego zapobieżenia terroryzmowi,
- T. mając na uwadze, że zewnętrzne i wewnętrzne wymiary walki z terroryzmem są ze sobą powiązane i nierozłączne,
- U. mając na uwadze, że prewencja, czyli także konieczność dogłębnej analizy raportów służb wywiadu, to podstawowe elementy walki z terroryzmem, co wykazano w różnych zamachach,
- V. mając na uwadze, że aby działania Unii w zakresie walki z terroryzmem były skuteczne, niezbędne jest osiągnięcie lepszej koordynacji oraz poprawienie wymiany informacji między instytucjami Unii, państwami członkowskimi i ich służbami wywiadowczymi, i specjalistycznymi organami Unii (takimi, jak Europol i Eurojust),
- W. mając na uwadze zasadniczą rolę koordynatora UE ds. zwalczania terroryzmu, który powinien dysponować większymi środkami i uprawnieniami,
- X. mając na uwadze, że w ramach skutecznej walki z terroryzmem międzynarodowym Unia powinna prowadzić proaktywną politykę zapobiegania, ochrony i represji, a nie tylko reagowania,
- Y. mając na uwadze, że aby walka z terroryzmem międzynarodowym i jego ideologią była skuteczna, musi się opierać na rzeczywistym przekonaniu i głębokiej determinacji Unii i państw członkowskich, a także na świadomej i dobrze poinformowanej opinii publicznej,
- Z. mając na uwadze, że państwa członkowskie nie mogą dopuścić do opóźnień w realizacji wszystkich zobowiązań związanych z walką z terroryzmem, opartych na współpracy antyterrorystycznej zarówno na szczeblu unijnym, jak i międzynarodowym,
- AA. mając na uwadze, że demonizowanie jakiegokolwiek kultury, cywilizacji lub religii w imię walki z terroryzmem stanowi błąd i może przynosić skutki odwrotne do zamierzonych,
- AB. mając na uwadze, że muzułmanie znajdują się wśród ofiar terroryzmu islamskiego, co wiąże się z nieodłącznymi konfliktami w świecie islamskim oraz walką o władzę i zasoby, w tym ropę naftową,

Czwartek, 15 lutego 2007 r.

Podstawowe zasady walki z terroryzmem międzynarodowym w stosunkach zewnętrznych

1. popiera konieczność celu strategicznego, jakim jest zwalczanie terroryzmu w sposób globalny przy poszanowaniu praw człowieka, zmierzające do zwiększenia bezpieczeństwa Unii Europejskiej, aby jej obywatele mogli korzystać z rzeczywistej przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości; podziela stanowisko Rady, zgodnie z którym – nie umniejszając znaczenia innych form terroryzmu – najpoważniejsze zagrożenie dla Europy stanowią obecnie radykalne grupy przestępcze głoszące obronę islamu, a przede wszystkim przestępcza sieć Al Kaida i grupy z nią powiązane lub inspirowane się jej ideologią;
2. podkreśla, że Unia Europejska i jej państwa członkowskie, a także państwa stowarzyszone, powinny oprzeć globalną strategię walki z terrorem na podstawowych zasadach, kierujących również działaniami Organizacji Narodów Zjednoczonych, na konstruktywnym i poważnym dialogu między ludźmi i narodami, a także kulturami, religiami i cywilizacjami, uwzględniającym poszczególne punkty widzenia i obawy, oraz na poszanowaniu prawa międzynarodowego;
3. wzywa Komisję i państwa członkowskie do czuwania, aby nie dochodziło do stygmatyzacji pewnych grup i osób pochodzących z różnych diaspor i mieszkających na terytorium Europy, popierając w szczególności zwalczanie ksenofobii i wszelkiego łamania praw człowieka w odniesieniu do wspólnot imigrantów i uchodźców, a także wspierając projekty pomocy rozwojowej wnoszone przez migrantów lub stowarzyszenia migrantów;
4. wyraża swoje ubolewanie z powodu niepowodzenia światowego szczytu ONZ w 2005 r. w osiągnięciu porozumienia w sprawie powszechnej definicji terroryzmu, oraz podkreśla konieczność opracowania powszechnie akceptowanej definicji międzynarodowego terroryzmu; wzywa w związku z tym Radę do przyjęcia wspólnego stanowiska ustanawiającego definicję terroryzmu w oparciu o decyzję ramową Rady 2002/475/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie zwalczania terroryzmu⁽¹⁾ i uwzględniającego definicję zaproponowaną przez byłego Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych, Kofiego Annana⁽²⁾;
5. podkreśla pilną potrzebę poprawnego i wyczerpującego zastosowania w praktyce wszystkich środków politycznych przyjętych na najwyższym politycznym szczeblu w strategii Unii Europejskiej na rzecz walki z terroryzmem, w planie działań oraz w strategii walki z radykalizacją postaw i rekrutacją terrorystów, tak aby ambitne mechanizmy i propozycje zawarte w tych dokumentach przełożyły się jak najszybciej na konkretne i skuteczne środki walki z terroryzmem w miejscach jego występowania;
6. z zadowoleniem odnotowuje niedawne przyjęcie przez Zgromadzenie Ogólne ONZ globalnej strategii walki z terroryzmem z dnia 8 września 2006 r. wraz z załączonym do niej planem działań; podkreśla konieczność zwalczania terroryzmu we wszelkich postaciach i przejawach, wszelkimi dostępnymi środkami, zgodnie z Kartą Organizacji Narodów Zjednoczonych, jak zapisano w rezolucji Rady Bezpieczeństwa nr 1624(2005); wyraża zaniepokojenie opóźnieniem w przyjmowaniu światowej konwencji przeciwko terroryzmowi międzynarodowemu; zachęca instytucje Unii oraz poszczególne państwa członkowskie do dalszej niemożonej pracy na rzecz osiągnięcia konsensusu międzynarodowego, który umożliwi przyjęcie światowej konwencji oraz wprowadzenie środków zawartych we wspomnianej strategii i w planie działań;
7. wyraża ubolewanie, że pomimo oczywistości zagrożenia terrorystycznego niektóre państwa członkowskie jeszcze nie podpisały i/lub nie ratyfikowały wszystkich siedemnastu powszechnych aktów Organizacji Narodów Zjednoczonych w zakresie walki z terroryzmem; przypomina, że do chwili obecnej tylko dwa państwa ratyfikowały trzynastą konwencję, a 78 innych ratyfikowało lub przystąpiło już do dwunastu spośród nich; uważa za szczególnie niepokojący fakt, że 33 inne państwa ratyfikowały nie więcej niż sześć spośród wspomnianych konwencji międzynarodowych;
8. nalega, aby państwa członkowskie Unii Europejskiej i ich partnerzy, które jeszcze tego nie zrobiły, szybko przyjęły ustawodawstwo krajowe konieczne do skutecznego wprowadzenia w życie wspomnianych konwencji i informowały o tym w stosownym czasie odpowiednie organy Organizacji Narodów Zjednoczonych;
9. zaleca, aby Unia Europejska w swych działaniach zewnętrznych używała odpowiednich środków mających na celu zachęcenie krajów do przystąpienia do wszystkich powszechnych aktów skierowanych przeciwko terroryzmowi oraz odpowiednio do uchwalenia krajowych przepisów niezbędnych do wprowadzenia w życie postanowień tychże konwencji i protokołów, korzystając również z technicznego doświadczenia ONZ;

⁽¹⁾ Dz.U. L 164 z 22.6.2002, str. 3.

⁽²⁾ Oprócz działań zakazanych już przez istniejące konwencje i porozumienia, terroryzm stanowi każde działanie mogące spowodować śmierć lub poważne uszkodzenie ciała wobec cywilów lub osób nie biorących udziału w walce mające na celu zastraszenie ludności i zmuszenie rządu lub organizacji międzynarodowej do działania lub zaniechania działania (Definicja oficjalnie zaproponowana przez grupę wysokiego szczebla w sprawie zagrożeń, wyzwań i przemian w swoim sprawozdaniu z dnia 2 grudnia 2004 r.).

Czwartek, 15 lutego 2007 r.

10. podkreśla, że zewnętrzne działania Unii w zakresie walki z terroryzmem międzynarodowym powinny koncentrować się przede wszystkim na zapobieganiu sięganiu przez grupy radykalne lub ekstremistyczne, a także państwa, po metody terrorystyczne i na zapobieganiu popieraniu ich jako środka do osiągnięcia swoich celów; nalega, aby państwa członkowskie zwiększyły swoją instytucjonalną zdolność do walki z terroryzmem; jest zdania, że cele dotyczące zapobiegania wyznaczone przez strategię Unii Europejskiej na rzecz walki z terroryzmem są zasadniczo zgodne z tą wytyczną;
11. wzywa UE do czuwania, aby środki podejmowane w walce z terroryzmem nie prowadziły do ograniczania potencjału mediów w krajach półkuli południowej, tak aby mogły one niezależnie podejmować zagadnienia dotyczące praw ludności ubogiej i szczególnie narażonej i publikować informacje stanowiące zasadniczy element określania konkretnej pomocy dla tych państw;
12. wzywa państwa, z którymi UE rozpoczęła negocjacje w sprawie przystąpienia lub które wyraziły zamiar przystąpienia do UE, do podjęcia natychmiastowych działań zmierzających do rozwiązania nacjonalistycznych i fanatycznych organizacji, bezpośrednio sprzeciwiających się demokratycznym zasadom UE i nawołujących do wrogości i nienawiści rasowej;
13. ponownie podkreśla konieczność systematycznego wysyłania sygnału, że terroryzm nie może być akceptowany ani usprawiedliwiony przez żadne podmioty państwowe czy niepaństwowe, w żadnych okolicznościach i w żadnej kulturze, obojętnie, jakie względy polityczne, filozoficzne, ideologiczne, rasowe, etniczne, religijne lub jakiegokolwiek innej natury mogą być przytaczane w celu jego usprawiedliwienia, oraz eliminowania wszelkich czynników, które mogą być wykorzystane przez terrorystów, takich jak dehumanizacja ofiar, wybuchające i przedłużające się gwałtowne konflikty, złe rządy, naruszanie praw obywatelskich i łamanie praw człowieka, dyskryminacja z przyczyn religijnych i etnicznych, wykluczenie polityczne oraz marginalizacja społeczno-gospodarcza;
14. uważa również za sprawę zasadniczą, aby celem działań zewnętrznych Unii Europejskiej w zakresie walki z terroryzmem międzynarodowym było ponadto – przy zachowaniu zgodności z odpowiednim orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich i Europejskiego Trybunału Praw Człowieka – uniemożliwienie terrorystom dostępu do środków umożliwiających im dokonywanie zamachów, np. poprzez pozabawienie ich możliwości podróžowania, korzystania ze środków komunikacji i prowadzenia działalności prozelitycznej, wykorzystywania Internetu do swoich celów, otrzymywania wsparcia finansowego, prania brudnych pieniędzy, dostępu do broni, zarówno konwencjonalnej, jak i jądrowej, biologicznej, chemicznej i radiologicznej, oraz łatwego osiągnięcia swoich celów i pożądaných efektów;
15. uważa, że środki dotyczące ochrony zawarte w strategii Unii Europejskiej na rzecz walki z terroryzmem idą we wspomnianym kierunku, ale że ich rzeczywista skuteczność jest niezwykle zróżnicowana; uważa ponadto, że istnieje wiele innych możliwości w zakresie działań zewnętrznych Unii;
16. ponownie podkreśla potrzebę walki z przepływem nielegalnego kapitału i praniem pieniędzy w obrębie Unii (poprzez wprowadzenie w życie dyrektywy 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu najpóźniej do grudnia 2007 r.⁽¹⁾) i poza nią oraz przeprowadzenia skutecznej kontroli szeregu islamskich organizacji charytatywnych;
17. zauważa, że państwa mają obowiązek zachowania czujności, i zaleca stanowcze korzystanie z wszelkich narzędzi, jakimi dysponuje Unia w działaniach zewnętrznych, w celu uniemożliwienia naruszania tego międzynarodowego obowiązku, aby odwieść państwa wspierające grupy terrorystyczne od udzielania takiego wsparcia oraz od organizowania, finansowania, zachęcania i popierania działalności terrorystycznej za pomocą wszelkich innych środków, w razie potrzeby poprzez stosowanie sankcji oraz środków przymusowych;
18. popiera bez zastrzeżeń rozwijanie zdolności państw do zapobiegania terroryzmowi poprzez wspieranie państwa prawa, poszanowanie praw człowieka oraz ustanowienie skutecznych systemów sądownictwa karnego, a także poprzez wspieranie edukacji wysokiej jakości, tolerancji religijnej i kulturowej; w tym celu wzywa wszystkie państwa wspólnoty międzynarodowej, aby wprowadziły prawny zakaz nawoływania do popełniania aktów terroryzmu i zapobiegały tego rodzaju postawom, zgodnie z zapisami Globalnej strategii walki z terroryzmem, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w dniu 8 września 2006 r.;

(¹) Dz.U. L 309 z 25.11.2005, str. 15.

Czwartek, 15 lutego 2007 r.

19. jest zdania, że rozwijanie zdolności zapobiegania wymaga także, aby państwa kategorycznie sprzeciwiały się finansowaniu organizacji terrorystycznych poprzez podejmowanie konkretnych działań, dbały o bezpieczeństwo transportu (zgodnie z zapisami europejskiego programu ochrony kluczowej infrastruktury) (COM(2004)0702)), korzystały z możliwości zwalczania terroryzmu oferowanych przez Internet, wzmacniały ochronę potencjalnych celów terrorystów oraz zwiększały zdolność reakcji na zamachy, a także zdolność państw do zapobiegania nabywaniu przez terrorystów broni konwencjonalnej lub materiałów jądrowych, biologicznych, chemicznych i radiologicznych;
20. podkreśla, że w walce z terroryzmem należy nadal bronić praw człowieka i podstawowych wolności poprzez dostępne instrumenty międzynarodowe, pamiętając, że prawa człowieka są wartością o charakterze uniwersalnym i elementem właściwym dla europejskich działań zewnętrznych, a ich osłabienie stanowi de facto wyraźną przeszkodę w walce z terroryzmem oraz porażkę demokracji; z tego względu uważa, że jedyne skuteczny instrument wykorzystywany w walce z międzynarodowym terroryzmem stanowią środki prawne i że wszystkie działania, które wymykają się niezależnej kontroli międzynarodowej, jak np. nielegalne przetrzymywanie więźniów czy więzienia funkcjonujące poza międzynarodowymi ramami prawnymi, powinny zostać zakazane zgodnie z prawem międzynarodowym;
21. uważa za kwestię fundamentalną dysponowanie w walce z terroryzmem wystarczającymi zasobami ludzkimi i budżetowymi; popiera poszczególne wnioski Komisji w tym względzie; proponuje, aby w ramach operacji Europejskiej Polityki Bezpieczeństwa i Obrony dotyczących walki z terroryzmem wspólne koszty pokrywano z budżetu Unii Europejskiej; popiera utworzenie międzynarodowego funduszu wspierającego finansowo państwa dysponujące bardziej ograniczonymi zasobami, aby mogły one skutecznie spełniać swoje zobowiązania w walce z terroryzmem;
22. jest zdania, że włączanie do publicznej pomocy na rzecz rozwoju wsparcia finansowego dla szeregu działań związanych z zapobieganiem terroryzmowi i walką z nim spowoduje jedynie jeszcze większe zachwianie pojęcia pomocy publicznej na rzecz rozwoju i jej najważniejszego celu: eliminacji ubóstwa;
23. nalega, aby wszelkie programy UE na rzecz rozwoju współpracy w dziedzinie przeciwdziałania terroryzmowi, technik nadzoru i wymian informacji zawierały klauzulę finansową zabezpieczającą część budżetu na potrzeby zagadnień związanych z prawami podstawowymi, jak również późniejszych niezależnych ocen wpływu;
24. zwraca szczególną uwagę państw członkowskich na fakt, że nic nie może usprawiedliwiać kierowania pomocy przeznaczonej dla państw, które podejmują wysiłki w kierunku zwalczania ubóstwa i realizacji MCR na rzecz państw zaangażowanych bezpośrednio w wojnę z terroryzmem;
25. podkreśla, że dodatkowe zasoby finansowe uwolnione poprzez wdrożenie innowacyjnych instrumentów finansowych nie mogą zastąpić zobowiązań podjętych już w zakresie pomocy publicznej na rzecz rozwoju (ODA) i zauważa, że w momencie, gdy będą one dostępne, te nowe zasoby nie mogą służyć finansowaniu środków prewencyjnych i środków walki z terroryzmem ze szkodą dla środków walki z ubóstwem, na które bezwzględnie powinny zostać skierowane;
26. zwraca uwagę, że opracowanie wspólnej koncepcji zarządzania granicami zewnętrznymi Unii Europejskiej może stanowić jeden z elementów zwalczania terroryzmu, i z tego względu wyraża zaniepokojenie z powodu niedostatecznego ujednoclenia i jakości wyposażenia technicznego organów odpowiedzialnych za nadzór granic;
27. podkreśla kluczową rolę społeczeństwa obywatelskiego, a także organizacji pozarządowych we wspieraniu porozumienia między kulturami i między religiami za pomocą konstruktywnego dialogu;
28. uważa, że w obrębie UE i poza nią niezbędny jest rozwój dialogu międzykulturowego i innych działań budujących zaufanie, przy czym należy w obrębie UE opracować najpierw wspólną definicję pojęcia „dialog międzykulturowy”; ponadto uważa, że koniecznie należy zbadać czynniki przyczyniające się do radykalizacji i rekrutacji muzułmanów w Europie i poza nią;

Czwartek, 15 lutego 2007 r.

Środki dostępne na działania zewnętrzne Unii na rzecz walki z terroryzmem

29. podkreśla, że w ramach działań zewnętrznych na rzecz walki z terroryzmem Unia Europejska dysponuje wieloma środkami reakcji; podkreśla także konieczność uzgodnienia i spójnego wykorzystywania przez państwa członkowskie swych narzędzi politycznych dotyczących zapobiegania i zwalczania, współpracy policyjnej i sądowej, wywiadu i informacji, a także wszelkich innych rodzajów reakcji, których wymaga i które wspiera Organizacja Narodów Zjednoczonych jako elementy strategii wielostronnej;

30. zwraca uwagę na swe zalecenia zawarte w swojej rezolucji z dnia 28 września 2006 r. w sprawie skuteczności współpracy europejskiej na rzecz rozwoju⁽¹⁾ i zwraca szczególną uwagę na fakt, że jeżeli włączy się w ramy współpracy na rzecz rozwoju cały szereg celów, które są jedynie pośrednio lub wcale nie są związane ze strategią określoną przez Konsensus europejski na rzecz rozwoju oraz z realizacją Mileńskich Celów Rozwoju (MCR) na rzecz których, zgodnie ze wskazaniem ONZ, potrzeba dodatkowej pomocy w wysokości 50 mld dolarów, jeszcze trudniejsze będą skuteczne działania w walce z ubóstwem;

31. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o realizowanie takiej polityki antyterrorystycznej, która nie narazi na szwank wyników współpracy europejskiej na rzecz rozwoju w zakresie opracowania i wdrożenia strategii skutecznej walki z ubóstwem i zapobiegania gwałtownym, coraz dłużej trwającym konfliktom, w szczególności w Afryce;

32. nalega, aby podejście przyjęte przez UE wobec terroryzmu było proporcjonalne i dokładnie ukierunkowane na walkę z terroryzmem, uwzględniając w szczególności fakt, że jak dotychczas najwydajniejszymi środkami walki z nowymi formami terroryzmu były skuteczne służby wywiadowcze i policyjne, to znaczy działania prawomocne, które nie wchodzą jednak w zakres polityki współpracy na rzecz rozwoju ani polityki walki z ubóstwem;

33. powtarza zatem propozycję wzmocnienia spójności i skuteczności polityki antyterrorystycznej Unii w stosunkach z państwami trzecimi, poprzez następujące środki:

- a) wzmocnienie dialogu politycznego w tej kwestii, w szczególności z państwami, z którymi Unia i/lub państwa członkowskie zawarły lub właśnie negocjują porozumienia o stowarzyszeniu lub współpracy,
- b) wsparcie polityczne i handlowe oraz wsparcie rozwoju umiarkowanych państw islamskich zarówno w zakresie walki z terroryzmem, jak i w dziedzinie prowadzonych w tych państwach reform politycznych, gospodarczych i społecznych,
- c) wzmocnienie dialogu i współpracy w zakresie walki z terroryzmem z ważnymi partnerami Unii, na przykład z Izraelem, Japonią, Australią, Kanadą, Rosją itd., a w szczególności ze Stanami Zjednoczonymi, które w wojnie z terroryzmem walczą w pierwszej linii, we wszystkich przypadkach bez szkody dla poziomu ochrony praw człowieka;
- d) wspieranie międzynarodowego konsensusu zmierzającego do przyjęcia światowej konwencji dotyczącej terroryzmu międzynarodowego oraz do rozwoju strategii na rzecz walki z terroryzmem przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne z dnia 8 września 2006 r., wraz ze wspólną definicją terroryzmu;
- e) nałożenie na wszystkie państwa trzecie, z którymi Unia utrzymuje stosunki, zobowiązania do podpisania i ratyfikowania siedemnastu powszechnych aktów Organizacji Narodów Zjednoczonych zawierających środki dotyczące walki z terroryzmem, a także fakultatywnego Protokołu Konwencji ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania,
- f) ścisłe stosowanie klauzuli dotyczącej walki z terroryzmem, a także stosowanie klauzuli dotyczącej praw człowieka zawartej w porozumieniach z państwami trzecimi, bez wprowadzania jakichkolwiek zmian osłabiających ich znaczenie,
- g) zawieszenie stosunków politycznych i handlowych z państwami, które wciąż nie wypełniają swoich obowiązków względem komitetu antyterrorystycznego Organizacji Narodów Zjednoczonych,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2006)0382.

Czwartek, 15 lutego 2007 r.

- h) ustanowienie międzyinstytucjonalnego kodeksu postępowania dotyczącego stosunków zewnętrznych Unii, zaproponowanego przez Parlament Europejski w swojej rezolucji z dnia 25 kwietnia 2002 r. w sprawie komunikatu Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego, w sprawie roli Unii Europejskiej w zakresie ochrony praw człowieka i demokracji w państwach trzecich⁽¹⁾,
- i) wzmocnienie współpracy z najważniejszymi organizacjami międzynarodowymi oraz regionalnymi zajmującymi się utrzymaniem pokoju i bezpieczeństwa światowego, jak ONZ (w szczególności Rada Bezpieczeństwa i Komitet Antyterrorystyczny oraz Biuro Narodów Zjednoczonych do spraw Narkotyków i Przepępczości), OBWE, Rada Europy oraz NATO,
- j) propagowanie i ścisłe stosowanie rezolucji 1540 (2004) Rady Bezpieczeństwa ONZ w celu zapobiegania nabywaniu broni jądrowej, chemicznej i biologicznej przez podmioty niepaństwowe oraz państwa niebędące stronami traktatu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej, zgodnie ze strategią UE przeciw rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia w celu opracowania i wspierania nowych inicjatyw w sprawie rozbrojenia jądrowego i ożywienia Konferencji Rozbrojeniowej ONZ,
- k) intensyfikacja wymiany informacji i współpracy między służbami bezpieczeństwa i służbami wywiadowczymi, a także między organami ścigania, sądowymi i celnymi państw członkowskich, w tym Wspólnym Centrum Sytuacyjnym (SitCen), Europejską Agencją ds. Zarządzania Współpracą Operacyjną na Granicach Zewnętrznych (Frontex), Europol, Interpolem i Eurojustem, oraz z właściwymi organami na szczeblu europejskim, czyli z koordynatorem ds. walki z terroryzmem Gijsem de Vriesem i komisarzem odpowiedzialnym ds. sprawiedliwości, wolności i bezpieczeństwa Frankiem Frattinim, rozszerzenie protokołów bezpieczeństwa i interoperacyjności poprzez rygorystyczne przestrzeganie oddzielnego prowadzenia działań organów wywiadowczych i organów ścigania, tak jak zostało to przewidziane w szeregu konstytucji krajowych, oraz pod warunkiem, że zapewniony jest nadzór parlamentarny i sądowy;
- l) organizowanie co najmniej raz w roku regularnych spotkań właściwych ministrów państw członkowskich, komisarza ds. sprawiedliwości, wolności i bezpieczeństwa, a także koordynatora UE ds. zwalczania terroryzmu oraz dyrektorów Europolu, Eurojustu, SitCen-u i Frontexu w celu opracowania jednolitego podejścia do zwalczania międzynarodowego terroryzmu,
- m) wspieranie światowego porozumienia dotyczącego konieczności położenia kresu istnieniu rajów finansowych i innych form nieprzejrzystych rajów podatkowych wykorzystywanych przez terrorystów do ukrywania transakcji finansowych,
- n) wdrożenie protokołu w sprawie wytwarzania broni palnej, części zamiennych, komponentów, amunicji oraz handlu nimi oraz programu ONZ w sprawie broni strzeleckiej i lekkiej, który uzupełnia konwencję ONZ w sprawie zorganizowanej przestępczości oraz programu działań ONZ w sprawie zapobiegania, zwalczania i likwidacji nielegalnego handlu bronią lekką i małego kalibru, w każdej jej postaci,
- o) wzmocnienie antyterrorystycznej jednostki wojskowej poprzez szkolenia i inne środki,
- p) rozszerzenie uprawnień Europolu, aby rzeczywiście spełniał swoje zadanie w walce z terroryzmem,
- q) natężenie współpracy ze Stanami Zjednoczonymi w zakresie wymiany informacji i współpracy pomiędzy służbami bezpieczeństwa i wywiadowczymi, a także władzami policyjnymi, sądowymi i celnymi,
- r) natężenie współpracy sił specjalnych państw członkowskich z siłami specjalnymi państw trzecich;

34. pochwała różnorakie inicjatywy mające na celu wspieranie dialogu, tolerancji i zrozumienia między różnymi kulturami, cywilizacjami i religiami; postrzega pomysł utworzenia „obywatelstwa europejsko-śródziemnomorskiego” jako przykład obszernej i konkretnej inicjatywy, która może przyczynić się do nadania kształtu zapatrywaniom na temat wspólnej przyszłości regionu;

35. podkreśla potrzebę ściślejszej współpracy i koordynacji ze Stanami Zjednoczonymi w walce z międzynarodowym terroryzmem, zaznaczając zarazem konieczność chronienia podstawowych praw człowieka;

⁽¹⁾ Dz.U. C 131 E z 5.6.2003, str. 147.

Czwartek, 15 lutego 2007 r.

36. zaznacza konieczność rozszerzenia uprawnień i zwiększenia zasobów, jakimi dysponuje koordynator UE ds. walki z terroryzmem (zwłaszcza że dostępne mu środki są niewystarczające), aby jego praca przynosiła znaczniejsze skutki i była bardziej widoczna;

37. zwraca się do Komisji i Rady, by w swych stosunkach zewnętrznych domagały się podpisywania i ratyfikacji statutu rzymskiego, a także powszechnego uznania przez państwa trzecie wiążącego charakteru orzecznictwa Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK);

38. wzywa Radę, Komisję i rządy państw członkowskich do podjęcia skutecznych działań praktycznych zmierzających do zakazania organizacji terrorystycznych;

39. jest zdania, że należy pobudzać zwiększanie stabilności poza Unią, z wykorzystaniem wszelkich narzędzi i środków dostępnych w zakresie działań zewnętrznych, obejmujących:

- a) nowy instrument dotyczący stabilności, ustanowiony rozporządzeniem (WE) nr 1717/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 listopada 2006 r.⁽¹⁾ który dostarcza nowej podstawy prawnej dla długoterminowej pomocy w zakresie walki z terroryzmem, nierozprzestrzeniania broni masowego rażenia, walki z przestępczością zorganizowaną, rozbrojenia konwencjonalnego czy bezpieczeństwa ludzi; przypomina oświadczenie Komisji na temat środków walki z terroryzmem, załączone do instrumentu na rzecz stabilności, w którym Komisja zobowiązuje się, że wszystkie środki walki z terroryzmem finansowane w ramach tego instrumentu będą przestrzegać zobowiązań wynikających z praw człowieka i odnośnego prawa humanitarnego oraz że Komisja będzie monitorować ich respektowanie przez kraje otrzymujące pomoc;
- b) do chwili wejścia w życie tego instrumentu wsparcie strategii pomocowej opracowanej przez Komisję Europejską w celu wspomagania państw trzecich w stawianiu czoła zagrożeniu terrorystycznemu za pomocą zarówno programów europejskiego instrumentu sąsiedztwa i partnerstwa (ENPI), w rozumieniu rozporządzenia (WE) nr 1638/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 2006 r.⁽²⁾, instrumentu na rzecz stabilności, jak i włączenia działań wspierających zwalczanie terroryzmu we wszystkie jej programy pomocowe, zgodnie z żądaniem Rady Europejskiej,
- c) rozszerzenie tej strategii na wszystkie dziedziny działań zewnętrznych Unii, a także na wszystkie ważne programy pomocy na rzecz rozwoju, z wyjątkiem pomocy humanitarnej, która z natury jest bezwarunkowa,
- d) wzmocnione stosowanie mechanizmu szybkiego reagowania cywilnego i militarnego,
- e) zapewnienie przez Radę i Komisję, że ofiary terroryzmu staną się najważniejszym punktem odniesienia polityki Unii w tym zakresie, gwarantując im pełne poszanowanie i uwagę w zakresie tego, co mają do przekazania, informacje i wszelką pomoc,
- f) utworzenie biura w kontekście nowej strategii antyterrorystycznej ONZ z 8 września 2006 r., niosącego pomoc wszystkim ofiarom terroryzmu, niezależnie od obywatelstwa;

40. zwraca się do Komisji o przedstawienie w jak najkrótszym terminie komunikatu dotyczącego istniejących mechanizmów i programów pomocowych mających na celu zmniejszanie i zwalczanie zagrożeń dla bezpieczeństwa, wobec których stoi Unia Europejska oraz jej obywatele, obejmującego zwłaszcza wnioski i zalecenia zmierzające do poprawy skuteczności i spójności programów pomocowych Unii;

41. wzywa państwa członkowskie do przyczynienia się w większym stopniu do zintegrowanej ogólnounijnej oceny zagrożenia za pomocą zwiększonego przepływu informacji skierowanego do Centrum Sytuacyjnego Sekretariatu Rady Europejskiej; wzywa państwa członkowskie do zwiększenia liczebności personelu i zasobów będących do dyspozycji Centrum Sytuacyjnego oraz do intensywniejszego korzystania z jego jedynej w swoim rodzaju połączonych ocen terroryzmu, które obejmują informacje dotyczące zagrożeń zewnętrznych oraz informacje pochodzące od krajowych służb bezpieczeństwa i Europolu;

42. zaleca przyjęcie działań prowadzących do utworzenia nowej formuły posiedzeń Rady, w których uczestniczą ministrowie spraw zagranicznych i ministrowie spraw wewnętrznych kiedy omawiane są kwestie walki z terroryzmem;

⁽¹⁾ Dz.U. L 327 z 24.11.2006, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 310 z 9.11.2006, str. 1.

Czwartek, 15 lutego 2007 r.

43. zaleca wdrożenie postanowień TUE w zakresie Wspólnej Polityki Bezpieczeństwa i Obrony w odniesieniu do walki z terroryzmem, a także Deklaracji w sprawie zwalczania terroryzmu z dnia 25 marca 2004 r., planu działań przyjętego przez Radę Europejską w dniu 21 września 2001 r. i strategii zwalczania terroryzmu przyjętej przez Radę Europejską w dniach 14 i 15 grudnia 2005 r., poprzez wprowadzenie następujących środków:

- a) wspólne opracowanie planów na wypadek nagłych okoliczności, aby wdrożyć klauzulę solidarności i wzajemnej pomocy w deklaracji w sprawie zwalczania terroryzmu,
- b) w razie konieczności organizacja specjalnych operacji policyjnych i/lub wojskowych w ramach WPZiB, jako elementu reakcji Unii na terroryzm,
- c) dostosowanie do nowych zadań stałej współpracy strukturalnej oraz „jednostek bojowych” przewidzianych w protokole 23 traktatu ustanawiającego Konstytucję dla Europy,
- d) uchylenie zasady jednomyślności w odniesieniu do niektórych obszarów współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych;

Parlamentarna kontrola walki z terroryzmem międzynarodowym prowadzonej przez instytucje Unii

44. podkreśla zasadnicze znaczenie prewencji dla walki z terroryzmem międzynarodowym oraz konieczność dzielenia się w czasie rzeczywistym z pozostałymi państwami członkowskimi i instytucjami Unii wszelkimi informacjami uzyskanymi z wiarygodnych i sprawnych systemów informacyjnych, a także rzetelnymi i profesjonalnymi analizami sprawozdań przygotowanych przez poszczególne służby policyjne i wywiadowcze;

45. zwraca się do Rady, aby dokonała przeglądu oraz uaktualniła porozumienie międzyinstytucjonalne zawarte między Parlamentem Europejskim a Radą w dniu 20 listopada 2002 r., dotyczące dostępu Parlamentu Europejskiego do niewrażliwych informacji z zakresu polityki bezpieczeństwa i obrony⁽¹⁾, aby udoskonalić obecny proces przekazywania informacji poufnych oraz zapewnić przekazywanie Parlamentowi Europejskiemu wszelkich dostępnych informacji dotyczących walki z terroryzmem międzynarodowym, pamiętając, że w żadnym przypadku nie można odmówić Parlamentowi Europejskiemu przekazania informacji, które na szczeblu krajowym zostały przekazane lub powinny być przekazane parlamentowi krajowemu przez rząd danego państwa członkowskiego lub organizacje międzynarodowe, do których należy;

46. zwraca się do Rady, aby w corocznym sprawozdaniu w sprawie WPZiB nie ograniczała się do opisywania działań Unii w zakresie walki z terroryzmem, ale aby na podstawie art. 21 traktatu o UE rzeczywiście konsultowała się z Parlamentem Europejskim w sprawie zasadniczych aspektów i podstawowych możliwości tej walki, stanowiącej priorytet europejskiej strategii bezpieczeństwa, działań zewnętrznych Unii oraz Wspólnej Polityki Bezpieczeństwa i Obrony jako całości; uważa, że Parlament Europejski powinien być informowany i pytany o stanowisko w przypadku masowego ataku terrorystycznego, w razie potrzeby za pośrednictwem specjalnego komitetu przewidzianego w ww. porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 20 listopada 2002 r.;

47. jest zdania, że dialog polityczny wysokiego szczebla w sprawie walki z terroryzmem, który odbywa się co pół roku między Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją, to dobry przykład istniejących możliwości niezbędnej współpracy międzyinstytucjonalnej na rzecz walki z terroryzmem; proponuje, by posiedzenia te odbywały się co najmniej raz na kwartał i aby do delegacji Parlamentu Europejskiego włączono również przewodniczących stałych komisji zajmujących się trzema głównymi dziedzinami działań zewnętrznych (sprawy zagraniczne, handel międzynarodowy oraz współpraca na rzecz rozwoju);

48. wnioskuje, aby sprawozdania opracowywane dla Rady Unii przez SitCen były regularnie przekazywane także Parlamentowi Europejskiemu, w razie potrzeby zgodnie z zasadami przewidzianymi we wspomnianym porozumieniu międzyinstytucjonalnym;

49. uważa za kwestię fundamentalną ściśle włączenie Parlamentu Europejskiego w stosowanie mechanizmu wykonania klauzuli solidarności, której wprowadzenie zostało zatwierdzone w deklaracji w sprawie zwalczania terroryzmu, szczególnie w przypadkach, gdy podjęte decyzje mają wpływ na WPZiB;

⁽¹⁾ Dz.U. C 298, z 30.11.2002, str. 1.

Czwartek, 15 lutego 2007 r.

50. zwraca się do Komisji i europejskiego koordynatora ds. walki z terroryzmem o przedstawienie Parlamentowi Europejskiemu rocznego sprawozdania w sprawie postępów działań w tym zakresie oraz o uwzględnienie uwag i zaleceń formułowanych w tym względzie przez Parlament Europejski;

51. ponownie zwraca się do Rady o informowanie Parlamentu o regularnym uaktualnianiu wspólnego stanowiska Rady 2001/931/WPZiB z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie stosowania szczególnych środków walki z terroryzmem⁽¹⁾ (lista grup i organizacji terrorystycznych) oraz o zmianach wprowadzonych w nim od 2001 r.;

52. zobowiązuje się do nawiązania ściślejszego dialogu z parlamentami krajowymi na temat walki z terroryzmem międzynarodowym w celu zapewnienia wspólnej kontroli parlamentarnej nad działaniami poszczególnych służb bezpieczeństwa i wywiadowczych, ponieważ do Parlamentu Europejskiego jako przedstawiciela obywateli Unii Europejskiej należy sprawowanie publicznej i przejrzystej kontroli nad środkami przyjętymi przez Unię w zakresie walki z terroryzmem, w tym nad działaniami koordynatora europejskiego ds. walki z terroryzmem oraz poszczególnych organów realizujących wspomniane zadania;

*
* *

53. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Europejskiej, Radzie oraz Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich, Radzie Europy, Organizacji Narodów Zjednoczonych i jej wyspecjalizowanym agencjom.

⁽¹⁾ Dz.U. L 344 z 28.12.2001, str. 93.

P6_TA(2007)0051

Ogólne wytyczne dla polityki gospodarczej na rok 2007

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie sytuacji gospodarki europejskiej: sprawozdanie przygotowawcze na temat ogólnych wytycznych dla polityki gospodarczej na rok 2007 (2006/2272(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając dokument Komisji „Wzrost i zatrudnienie – zintegrowane wytyczne na lata 2005-2008” (COM(2005)0141) (zintegrowane wytyczne),
- uwzględniając decyzję Rady 2005/600/WE z dnia 12 lipca 2005 r. w sprawie wytycznych polityki zatrudnienia w państwach członkowskich⁽¹⁾,
- uwzględniając prognozy gospodarcze Komisji⁽²⁾,
- uwzględniając przygotowany przez Komisję przegląd gospodarki UE za 2006 r. z dnia 22 listopada 2006 r., zatytułowany „Dynamika dostosowania w strefie euro: doświadczenia i wyzwania”,
- uwzględniając sprawozdania z jesieni 2006 r. dotyczące realizacji krajowych programów reform⁽³⁾, przedłożone przez państwa członkowskie w ramach strategii lizbońskiej,
- uwzględniając roczne sprawozdanie Komisji z postępu prac z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie strategii lizbońskiej „Wdrażanie nowej strategii lizbońskiej na rzecz wzrostu i zatrudnienia-Rok urzeczywistniania”,
- uwzględniając komunikat Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego, zatytułowany „Długoterminowa stabilność finansów publicznych w UE” (COM(2006)0574),

⁽¹⁾ Dz.U. L 205 z 6.8.2005, str. 21.

⁽²⁾ Jesień 2006, nr 5/2006.

⁽³⁾ http://ec.europa.eu/growthandjobs/key/nrp2006_de.htm.